

Hvis nogen, Peter, vil angribe Danmark i dag, hvad er det så for et forsvar, der vil møde dem?

Det er jo næsten undført at svare på, fordi det er et forsvar, der er fuldstændigt på helen.

Og lad mig bare prøve at vende det om, hvis nogen vil.

Altså, lad os forestille os at krige i Ukraine.

Den udvikler sig på en måde, hvor Rusland bliver mere presset.

Og i virkeligheden gerne vil jeg slå ned på et NATO-land og sige, nu viser vi lige, at vi tørrer faktisk godt.

Hvor vil Rusland så slå til?

Tror du ikke, at fjenden ville sidde og kigge, hvor er NATO svæst?

Og hvis man kigger ud på landkortet over, hvordan de nationale forsvar ser ud rundt omkring, så ved jeg godt, hvad jeg vil sætte nålen.

Jeg vil sætte den lige præcis i Danmark og sørge for, at det var det, jeg ramte, fordi der er entet at stå imod med.

Vi er blanket.

Kaserneerne forfaler.

Det lader sig rappe af skimmelsvamp, at den skal rives ned.

Den kaserne, jeg går på, der er vi ved at spanke i størst delen af puset af dem på gangene, fordi det er fuld af skimmelsvamp.

Der mangler våben, og soldaterne flygter inden deres karriere for alvor er begyndt.

Hvor i kort mange soldater skifter altså den militære uniform ud med civile klæder.

Det danske forsvar er en ellendig forfatning, og økonomien er kørt fuldstændig af sporet.

Og tiers besparelser og nedskængere i det danske forsvar betyder nu, at regningen lyder på mindst 38 milliarder kroner.

Jeg beklager, at økonomien er løbbløbsk.

Nu vil regeringen udbedre skæderne med et forsvarsudspil, der ligger op til en historisk styrkelse.

Og regeringen vil derfor også styrke dansk forsvarssikkerhed med 143 milliarder de næste 10 år.

Men hvordan kunne det gå så galt, og hvem har ansvaret?

Det spørger genstart om i dag.

Mit navn er Thomas Tiransen.

Jeg er forarvet over, at politiker, forsvarsminister, overfører departement C for forsvar C for forsvarsledelse så gennem 15 år,

har været med til nærmest at køre forsvar i sinke.

Der efterlader nu forsvar med en regning på 38 milliarder kroner.

Jeg synes virkelig, det er tragisk, for det er jo danskerne sikkerhed, man har lavet hånd om.

Det lyder også om, at du har følelser ind i stedet her.

Ja, men jeg har jo masser af følelser.

Altså, jeg bærer jo forsvar i mit DNA.

Peter Ernstved er journalist og har sit fokus på forsvars- og sikkerhedspolitik.

Både på netmediet Olf, som han selv driver, og i programmet Frontlinjen på Radio 4.

Så ledes nedtrykket, at vi er der en gang kravlet frem, men kigger den her på Frontlinjen, hvor udsigten er trist hele børn.

Og så har han også selv en fortid i forsvaret, hvor han blev uddannet reserveoffisier, og var udsendt til både Bosnien og Irak.

Hvad har forsvaret betydet for den person, du er i dag?

Det vil være forkert at sige alt, men det har betydet helt utrolig meget.

Altså, jeg blev student i 1990 med et snit på 6.1.

Efter 13. skalaen, jeg i min ungeglov pralede af, jeg fik Danmarks laveste snit.

Jeg var ekstremt umoden, da jeg trotte ind af porten op, behøvede kasserne for at være rekrut inden kongelig i Ukarte.

Den indflydelse, min tjeneste i forsvaret har haft, er uen, som jeg mærker hver eneste dag.

De moralt begreber, at man knytter til at være offisier.

Altså, det er det, jeg knytter på mig selv. Ratsgrafen er ordentlig.

Gør dit bedste, stå oppe om morgenen, udføre dit arbejde og meld, hvis der er noget, der ikke virker. Se fra, når du er uenig.

Alle de der meget oldschool ting, som man forbinder med folk, der bærer uniform.

Altså, det er sådan, jeg også betragter mit eget virke som journalist.

Sådan vil jeg faktisk gerne have folk se på mig.

Og det er en uddannelse, som jeg har fået i forsvaret.

Og netop det at foregøre det så undt og se, hvordan man har misrygtet den institution, som jeg i virkeligheden holder rigtig meget af og mener, er så vigtig.

Hvordan er tilstanden i det danske forsvar lige nu?

Katastrofal.

Forsvaret mangler alt.

Altså, forsvaret mangler først og fremst personelt.

I sidste år så var der knapp 2.000, som sagde forvæld til forsvaret.

Herren, der burde være forsvaretes knyttenev, mangler være fire soldat.

Alle personelgrupper siger op.

Det gør de, fordi soldaterne mangler støvler, uniformer, våben, ammunition, køretøj og reservedelen.

De mangler det, de skal bruge til at udfylde den opgave de skal løse.

Og samtidig har man indkvarteret dem i nogle barakker, nogle kaserner, tjene til steder, hvor der er skæmelsvar på væggene.

Kloakkerne er i uddug.

Gymnastikstalen har holdere, og man kan ikke få den bold, man skal bruge, når man skal reparere et hjul.

Når det bliver varmt, så begynder der gruppe bakteret herinde.

Og de bakterer, er mere til at skabe en maverne hos soldaterne.

Det har oplevet min folk så lang tid siden, at 50 soldater faktisk blev syge af at have droget vand herfra.

Så gider man ikke, og det hænger selvfølgelig også sammen med, at lønnen er dårlig, og man kan se, at ude på den anden side af perimenterhjørnet, der kan jeg gå ud og få et meget bedre job,

hvor jeg skal arbejde mindre til en højere løn.

Hvilke konsekvenser har det, når færre har lyst til at få blivet ansat i forsvaret?

Det har jo mange konsekvenser.

For det første har det den konsekvens, at forsvaret for svære og svære bliver løse den opgave, som forsvaret skal løse.

Altså forsvaretes opgave er bygget op omkring NATO-styrkemål.

Og det er blandt andet, at vi skal patroligere nogle farvanden.

Vi skal have fly i Beredskab.

Vi skal have denne her kampbattalion som en del af førstede brigade, der skal være på et forhårede Beredskab.

Og konsekvensen er, at når vi ikke har soldater nok, så er det de samme, der skal løse opgaverne igen og igen og igen.

Det slider, og det slider ikke kun på soldaterne, det slider også på familierne, det slider på børnene. Det øger antallet af skilsmisser, og det øger bare antallet af opsigelser.

Vi har nok været lidt rygtet i en skilsmisibation, fordi der er mange, der mister kone og børn hernede, fordi vi har været så hårdt spændt for.

Peter, vi er jo et lille land.

Hvis man sammenligner os med en stormak som Rusland, altså hvis krigen skulle bryde ud, så kan vi jo ikke stille så meget op over for et land som Rusland.

Hvorfor er det egentlig et problem, at vores forsvar er i den forfatning der?

Det er jo et problem, fordi vi har valgt, at vi vil tegne en forsikring, der hedder medlemskab af NATO.

Og i NATO har man siden anden Verdenskrig, hvor NATO blev oprettet, ved at enige om at lave det man kalder fair burden sharing.

Altså landene skal dele udgifterne ligelig de mellemsler.

Under den kolde krig, og langt op i nulgerne, dækket USA jo ca. 75% af NATOs samlede forsvarsudgifter.

Det bevirket, at amerikanerne til sidst sagde, det her, det vil vigtigste modell til mere, I er nødt til at tage sammen i Europa.

Når I ikke selv kan finde ud af det, så laver vi nu det, der må være det mest rimelige.

Det er at sige, okay, så bruger vi 2% af brutternational produkt på forsvar.

Derudover blev NATO-lederne også enige om at heve forsvarsbudgetterne over 10 år, så de møder målet med 2% af BNP.

Det blev vedtaget på Whale Stop med 2014 hele tårningsmitt, da verdene dansk statsminister skrev under på det.

Situationen har ikke været hver siden den kolde krig.

Og samtidig så fortsat vi i Danmark bevist, at underfinansiere forsvaret, så amerikanerne er en igen stor så på snylterne i Danmark.

Jeg har det meget svært med dem, der heltidens står og nevner, at Danmark er ikke længere en frontlinje stat.

Det er fuldstændig korrekt, at i forhold til den kolde krig, hvor fjendene gosøjne lå nede i Østtyskland og Polen, hvor det var meget tæt på, så er Rusland længere væk i dag.

Lad os lige huske på, Østersøen er Ruslands adgang til Atlanta-havet. Danmark ligger som en nøgle position.

Alle vores naborlande, Norsberg, Finland, Ettsland, Lettland, Littavnen, Polen, Tyskland, er i gang med massive oprustninger.

De køber materiel ind, så de er bedre rustet mod den trussel.

Vi er endnu ikke kommet i gang med at opruste. Hvis man stod der i Rusland og tænkte, okay, nu vil vi ramme nator.

Hvorfor ikke sætte nøgle i lige præcis landkortet, hvor Danmark ligger?

Det har ikke altid stået så skidt til i det danske forsvar, som det gør i dag.

Hvis man skal forstå, hvor det hele begynder, så skal man i Følgepeter Ernstveds skruetiden 15 år tilbage.

I meneanalyset mener jeg, at det begynder at gå galt under Søren Gade.

For der kan altid være en snad af kritik, som kan være berettiget, og vi skal også i forsvar være klar til at se på, om vi gør tingene er godt nok.

Han var forsvarsminister fra 2004 til 2010.

Siste år udkom en bog af den tidligere FE-chef Lars Finnsen, som i mange år var departementchef i forsvarsministeriet.

Det var Søren Gade, der ansatte ham, og han skriver direkte i bogen, at han og Søren Gade bliver 2008 enige om, at fremadrettet,

der skal ikke være forsvar, der selv til rette lægger, hvem der skal være forsvarschef.

Nej, nu skal vi til at vælge forsvarschefen på baggrund af kvalifikationer.

Det de gør, det er, de vælger at indsætte Bjørn Biserub, som chef for forsvarsstaben.

Bjørn Biserub her er i dag blevet udparlet som ny forsvarschef af forsvarsministeren.

Og hvad var det, de fik med Bjørn Biserub, som siden blev forsvarschef?

Ja, det var jo, de fik den politiske offiser, som ikke var en oprørst hakkelsyber, der gik og stod fast på, at når vi lægger to og to sammen, så giver det fire.

Nej, Bjørn Biserub var klar til at sige, at to plus to, de giver fem.

Han kunne for alt til at ske.

Den nye chef ser det som en af sine vigtigste opgaver, at forberede forsvarsinstillingen til de kommende forhandlinger om et nyt forsvarsforlig.

Jeg har hørt flere politikere tale om, at det var vigtigt, at man nu fik en forsvarschef, der havde politisk teft, og som lige som kunne forstå, hvad det var politikerne gerne ville have.

Det fik man med Bjørn Biserub, som blev en nøgle person i de næste 10-15 år.

Der er ikke stillet spørgsmålstegen, ved de vanvittige idéer politikerne nogle gange fik.

Men forsvaret er jo også enormt afhængig af den bevildning, de får fra de folkevalgte politikere, som skal have en kontroll, en snor i forsvaret.

Kan det ikke også give god mening netop at få en forsvarschef, som har politisk teft, som ved, hvad der foregår på Græsens bord og kenderspillet?

Forsvaret skal først og fremmest have en chef, som er soldat,

og som forstår, hvad det er fra betingelser, soldater skal operere under,

og han netop kan sige til det politiske niveau, om noget er muligt eller ej.

For hvis ikke man har det, så ender man lige præcis der, hvor vi er ind i dag.

I forlængelse af de her forandringer i ledelseslagene,

der begynder man jo også at introducere besparelserne.

Hvornår begynder vi for alvor at se dem?

Ja, det gør vi jo faktisk, da Lars Lykke Rasmussen er statsminister i 2011,

for der kommer en regning efter finanskrisen,

og der siger han, som statsminister, at den skal forsvaret også være med til at betale,

og derfor vil man nu spare 15 procent på forsvaret.

Og derfor vil vi de kommende år stå over for store udfordringer,

selvom vi er på vej ude af krisen, så bliver det ikke let herfra.

Besparelserne går i af til helle tåningsmidsregering,

der træder til kort tid efter.

Nick Hageru bliver ny forsvarsminister, og med forsvarsforlede i 2012 bliver besparelserne så til virkelighed. Efter næsten to måneders politisk krig er der nu enighed her i lokale mellem regeringen om en massiv besparelse på forsvaret på 2,7 milliarder kroner om året. Hvilken betydning får det for li for det danske forsvaret? Kolossalt betydning, og det er der, at sammenbruget begynder. Fordi man skal spare så mange penge, så er det alle steder, der bliver slået bak. Uddannelserne bliver stort set halveret, hvor man før i tiden var på løn. Når man kiggede på stationskole, så kommer man pludselig på SU. Man går væk fra tjenstemands ansættelser til overenskomste ansættelser, og samtidig kan man sige, så kom alle besparelserne med lukninger af enigheder, sammenlægninger, forfløtninger. Det hele skete jo, mens man havde en ledelse, der gik ud og sagde, det kan vi godt. Det kan vi godt klare uden at det går ud over de operative kapaciteter. Det vil sige, at man oprettholdt det samme aktivitetsniveau og udviklingen er kun blevet værre og værre. Vi har sparet 2,7 milliarder de penge går til andre steder i samfundet, uden at det går ud over vores operative kapaciteter. Så det man siger for politicid, det er, nu kører vi grønthøstern hen over forsvaret i sparer 15%, men i fortsætter med at leverere samme ødelse faktisk mere, end jeg gjorde før. Præcis. I 2014 rykker man også rundt på ansvarsområderne i forsvaret. ændringer, der betyder, at forsvarschefen forfager områder direkte under sig. Altså før i tiden knyder Bartelsen af den sidste rigtige forsvarschef, vi har haft i Danmark, hvis jeg må bruge det i året. Han havde de fulde ansvar. Han havde ansvaret for økonomien, personel, materiel, eindommen, alt hvad der sorterede i forsvaret var under hans ansvar. Han kunne træffe beslutning og sige, nu skruer vi lidt ned her, fordi vi skal købe noget materiel her. Så nu skruer vi lidt ned derover. Og hvis der skete undråder, så var der altid et sted at placere aben for det endte hos forsvarschefen. Der var klare retningslinjer. Den omstrukturering, der foregår i 2014, rykker man i virkeligheden forsvarschefen et niveau ned. Og man stiger, nu gør vi dig til chef for det, vi nu kalder en styrrelse, som er forsvarskommandogen, hvorunder du har det uniformeret personel. Alt det, der hedder materiel, økonomie, alt det andet, det udskiller vi i civile styrrelser direkte under forsvarsministeriet, departement. Resultatet af det har jo været det, som populært hedder et styrrelshelved af den anden verden. Og når noget går galt, og selv fordyden, hvor er der gået meget galt, så er der ikke nogen, der tager ansvaret, og der er ikke nogen, der har ansvaret. Men det er vel bare den enkelte styrrelseschef, leder der har ansvaret i sidste ende? Hvorfor er det så besværligt? Det er jo så netop ikke, fordi selvfølgelig hænger tingene sammen. Altså man kan ikke træffe en beslutning på det eneste uden af der konsekvenser, det andet sted. Det betyder bare, de hele tiden kan pege over at sige, jamen det var fordi, jamen det var fordi. Immens alt det her sker indad til besparelser, omrokeringer i ledelseslagene.

Hvordan oplever du så politikernes fortælling om forsvaret ud af til?
De taler jo vildt løftigt om det danske forsvaret.
De kalder jo det danske forsvar i der verdens bedste, vi har verdens bedste soldater.
Vi får simpelthen så meget ros, når vi rejser til Bruxelles og USA, og taler med politikere og folk i NATO.
Så roser de det danske forsvaret.
Vi stiller altid op, og vi stiller også op på nogle af de hårde positioner, hvor andre trækker sig.
Politikerne gjorde jo meget ud af at fortælle, hvordan det danske forsvaret boxede i en vægklasse over sin egen vægt.
Altså som Obama altid ynder og sagde, we punch above our way.
Og det var jo en måde at sige, at det kan godt være, vi små, det kan godt være, vi har et sparsomt budget,
men vi er virkelig gode, og noget af det værste ved at sige, det var faktisk at høre Lars Lykker Rasmussen,
hvor han begyndte at forsvare de manglerne 2% med, hvor mange danske soldater liv der var taget i Afghanistan.
Jeg har sagt til her, men jeg rejser ikke hjem og ser de borgørende, der har mistet sønder og døtter i Grine i Afghanistan,
i øjnene med et budskab om, at alle skal bare måles på, hvor mange bænge vi bruger.
Det er andet også om, hvordan vi bruger dem, og der lever Danmark fuld.
Og det var ligesom et argument for, at vi havde betalt vores stil og var kernemedlem i en lagelse, så kunne det godt være, vi ikke brugte penge, men kunne man stille sig de kætterske spørgsmål?
Kunne det være, vi kunne have spareet nogle af de soldater liv, hvis der var brugt flere penge på forsvare,
så du kunne være bedre og beskyttet?
Og det ved vi selvfølgelig ikke.
Det ved vi ikke, og det forbliver jo et hypotetisk spørgsmål.
Hvis det står så grælt til, som du forklarer Peter,
hvorfor er der så ikke nogen, der råber op og siger, prøver vi i gang med at køre vores forsvar i seng?
Det er vi jo mange, der har gjort, og det er der soldater, der har gjort, det er der presse, der har gjort.
Jeg tror det er vigtigt at sige her, at i mange år så var det ikke opportunt at begynde at bruge forsvaret som et argument for at få flere stemmer politisk.
Forsvaret var noget, vi helst bare skulle være enige om,
for det trækket ikke stemmer at sige, vi skal bruge flere penge på forsvaret,
og derfor var der sådan en politisk konsensus om, at det skal bare fungere.
Vi skal ikke gøre NATO for sur, vi skal bruge så lidt som muligt,
for vi behæller brugpengene på sundhed, skoler og gamle.
Der er udbragt krig i Europa.
Hver Rusland går ind i Ukraine sidste år,
ændrer samtalen om det danske forsvarer så pludselig.
For det første blev det en gang for alle klart,
at det forsvar, vi har i Danmark, er fuldstændig, utestrækkelig og uforberedt

på noget som helst, der minder om en seriøs kris.
Samtidig oplevede man jo en politisk konsensus om, at vi nødt til at bruge flere penge på forsvaret.
Der er også en erkendelse af, at vi skal op på de to procent.
Den proces er sat i gang.
I løbet af de seneste 10 dage har verden forandret sig.
Politikernes nivående interesse for det danske forsvar viser sig især i det nationale kompromis, der blev indgået sidste år.
Vi vil styrke det danske forsvar markant, både på den korte bane og på den lang bane.
Men sideløbende med den pluslige anerkendelse, så begynder også historierne om forsvars dårlig økonomi trænge sig på.
I januar lander der hård kritik for risrevisionen.
Oven i pengemanglen, så kommer der også den her kræsekritik af forsvarsøkonomisk styring.
Faktisk så har risrevisionen gentagende kritiserede, at forsvar ikke altid kan gøre redde for deres forbrug.
I starten af maj præsenterer fungerende forsvarsminister Trulslund Poulsen, så det endelige resultat er et kasse eftersyn i forsvaret.
Jeg synes det er en svær dag at være forsvarsminister, fordi jeg synes det er et meget meget stort tale.
38 milliarder kroner, så meget skal der til for labbehullerne i forsvaret efter årtires besparelser.
Hvad tænker du om, at der mangler så mange milliarder?
Jeg tænker, det er en fuldstændig vanvillig skandale.
Det er jo helt vildt, at man kan komme til, at der er opstået hul på 38 milliarder i en periode på 10-15 år.
Altså hvis jeg lige skal sammenligne, da vi købte kampfly, var det en order på 42 milliarder kroner, som strækker sig over flygningslivet på forventet fyre år.
Det kunne vi debattere. Det blev debatteret vidt og bredt.
Nu kommer det bare ligesom sådan, at i øvet har vi fundet et hul på 38 milliarder kroner.
Det er svaret stort til hele kampfly-orderen.
Trulslund Poulsen, han siger jo faktisk, at han og rigtig mange andre skiftende ministre, regeringer og forsvarschefer bærer alle sammen ansvaret for den tilstand, som forsvaret er i.
Men jeg vil gerne påtage mig vidt ansvaret. Jeg har også været med til at bringe dansk forsvaret i den situation, der er nu.
Rætter den, kan man sige, erkendelse op på de skader, der er sket.
Altså hvis man skal sige noget positivt om det, så er det jo erkendelsen.
Men derfra til at sige, nu har jeg sagt det, så nu skal vi bare videre.
Det er jo en meget, meget let omgang at komme rundt om det her.
I sidste uge forsøger regeringen så at udbedre skaderne, da de præsenterer deres forsvarshusbill.
Det er afgørende, at Danmark kan håndtere den sikkerst politiske udvikling.
Det kræver, at vi opbygger vores forsvar og tager et større ansvar for verden omkring os.
De vil bruge 143 milliarder på styrke området.
Og her af skal de første 38 altså bruges på laphuller, der allerede eksisterer.
Det er et historisk lyft af både det danske forsvar og støtten til Ukraine.

Hvad tænker du, da du ser det her udspil?

Jamen, jeg tænker, at det er for det første alt, alt, alt for sent, de kommer i gang.

Så tænker jeg også, når man kigger på den plan for indfasning af de her nedler, så går der rigtig mange år før der bliver tilført penge til det, der er det allervægtigste lige nu, nemlig af fastholdssoldater.

Der går mange år før der sker noget på den konto.

Fungerende forsvarsminister Trulsund Paulsen,

han siger jo, at de vil komme med konkrete initiativer til bl.a. det her med fastholdelse af personalet i efteråret.

Allerede her i løbet af efteråret, for at kunne rekruttere udvikler og ikke mindst fastholde det nødvendigt.

Er det ikke tidsnøg?

Nej, det er det overhovedet ikke.

Og når jeg taler med folk i forsvaret og med formænd for farveforeningerne, så siger de alle sammen,

at risikoen for, at forsvaret og rejl bryder sammen, den er rejl.

Hvad mener vi når vi så taler om, at forsvaret bryder sammen?

Ja, vi taler jo om, at hvis der ikke er soldater til at løse de opgaver, som vi skal, så må man melde pas.

Og når Trulsund Paulsen siger, at det taler vi om i efteråret, så er det jo bare endnu en forsænkelse.

Da krigen i Ukraine bryd ud, der gjorde vores naborlande stortid alle sammen.

Sverige, Norge, Finland, Estland, Lettland, Litauen, Polen, Tyskland, det samme.

De skruede gewaltigt op for deres forsvarsbesjætter.

De lavede massive investeringer.

De begyndte at fylde deres våbenlager op, deres amunitionslager.

Hvad har vi gjort i Danmark?

Vi har snakket om, at nu skal vi først lige have et nyt forlig på plads.

Og så kommer pengene først i 5, 6, 7, 8 og 20.

Til den tid kan man risikere, at der slet ikke er de soldater, man sidder og kalkulerer med der ved bedre.

Hvis man fratrækker det hul som kasse efter synet afsløret, så er det jo stadig afsindt i mange penge,

som bliver sendt afsted til forsvaret, så kan det godt være, at det kommer lidt for sent eller lidt for langsomt.

Men de kommer jo.

Er der ingen chance for, Peter, at du har set dig lidt sur på forsvaret, fordi du har fuldt det så længe?

Det er der, der er sikkert mange, der bliver beskyldt mig for.

Jeg vil så bare bå den påstand, at jeg måske som en af få har en indsigt i det,

der gør, at jeg ser lidt klare på tingens tilstand end dem, der står og kigger for første gang udefra og ind på forsvaret.

Det er der klart, hvis man sidder og sygplejser eller ansætter det i sundhedssektoren,

som sandt for dydende og så store problemer, at så kan det virke helt vanligt,

at der står en minister og præsenterer et forlig på 143 milliarder kroner, så står folk og brokker sig.

Det kan jeg godt forstå.

Det ændrer bare ikke på, at forsvaret til stadighed er en af de allerviktigste samfundsberende institutioner i det danske demokrati.

Og for at have et velfungerende forsvaret, der er det fuldstændigt bydende nødvendigt, at vi investerer de penge,

og jeg tror godt, jeg kan garantere, at det bliver ikke ved det.

Vi kommer til at øge beløbet, fordi det er dyrt at drikke et forsvaret.

Så hvornår får vi et forsvaret, som du er tilfredsbede, hvor du vil stå her og sige, nu er vi i mål?

Det tvivler på, vi nogensinde får.

Hvis nu jeg bare skal tage Truls Lund Paulsens ord til indtæg, så sagde han på pressemødet, da han præsenterede udspillet til det kommende forlige,

at vi kommer til at sku ind i midten af 2030, jeg tror han sagde, 2535,

før vi realistisk set kommer til at opfylde de styrkemål, som NATO sætter.

Og det tror jeg faktisk fra en gang skyld af nogenlunde et drogerligt udtalelse fra en politiker.

Jeg er ikke tvivl om, der kommer til at gå 15-20 år før Danmark har et forsvaret, hvor vi kan sige, nu kan vi bære os selv bekindt.

Vi har her på genstart forlagt Peter Ernstveds kritik for Bjørn Biserub, men den har han ikke ønsket at kommentere.

Og med det slutter dagens genstart.

Den var sat sammen med Emma Elbeck Høj, Line Fabrisius og Jonas Jos Andersen.

Jeg hedder Thomas Tierhønsen.

Og jeg hedder Thomas Tierhønsen.

Jeg hedder Thomas Tierhønsen.

Jeg hedder Thomas Tierhønsen.

Jeg hedder Thomas Tierhønsen.

Jeg hedder Thomas Tierhønsen.